

GRĂDINA

(cum a luat naștere Diakonia)

După „revoluție”, familiei i-a fost retrocedată livada care a fost colectivizată de regimul comunist și folosită de acesta timp de patruzeci de ani.

Dar ce anume a fost retrocedat? Copacii îmbătrâniți aveau coroane încâlcite, crengile uscate n-au fost tăiate, iar gardul a fost furat cu stâlpi cu tot.

Grădina din amintirile familiei a căpătat alte dimensiuni din perspectiva nostalgiei, a idilei rustice și a timpului trecut. Ele au înfrumusețat-o, astfel încât realitatea a fost cu atât mai cruntă. Cum se spune, nici nu știau dacă să se bucure sau dacă să plângă. Grădina odată ce a fost retrocedată, ar fi fost o prostie a nu o accepta, o prostie și mai mare a o cultiva, a renunța la ea însă, ar fi fost o rușine. Membrii familiei își băteau acum capul, cine ar putea să cultive grădina, căci ei s-au dezobișnuit să o lucreze, și nici la locul de muncă nu puteau să renunțe.

S-a întrunit sfatul familiei format din bătrânii și înțelepții neamului, care după argumente și cuvinte pompoase, care mai degrabă se refereau la trecut decât la viitor, a luat în cele din urmă decizia. Se va păstra dreptul de proprietate, dar dreptul de folosință îl vor conferi altuia, chirie nu se va cere, sperând că în astfel de condiții vor găsi vre-un nesăbuit, care să se încumete să cultive grădina. Își dădeau seama că, cel puțin momentan, despre câștig nici nu avea rost să se fi gândit.

Cu puțin efort s-au găsit niște muncitori, care s-au încumetat să cultive grădina primind recolta drept plată. Dar ce era oare în capul lor? Din punct de vedere practic acest lucru era nesemnificativ, important în cele din urmă era doar că s-a început munca în grădină.

Frământau noroiul, coseau bălăriile care au pus stăpânire pe grădină, tundeau copacii și adunau în grămadă uscăturile, rezultatul trudei lor nefiind altceva decât sudoarea, înăsprirea și uscarea pielii mâinilor precum și hainele murdare.

Grădina era așa de mare, încât te puteai rătăci în ea, de lucru era cât să te pierzi în muncă, muncitorii erau puțini, doar 4 sau 5 dacă erau. Săracii se pripeau și făceau pe ici pe colo ce puteau, fiecare sperând în secret să fure tainele grădinăritului de la celălalt, pentru că sincer vorbind, nici unul nu se pricepea la grădinărit.

Nesăbuiții aceștia din grădină, nu erau luați în considerare de gura satului, nici măcar pentru a fi batjocoriți. Părerea sătenilor, era că tot lucrul din grădină era degeaba, nu avea nici un rost, oricum lucrătorii vor renunța curând, pentru că nu erau făcuți pentru așa ceva. Erau niște nepricepuți, toți copacii bătrâni ar fi trebuit să fie tăiați, și plantați primăvara puieți noi. Ar fi trebuit cumpărate unelte adecvate, un pulverizator, ca și un tractor și să fi renunțat la sculele manuale ineficiente.

Într-adevăr...sătenii aveau dreptate, grădina nu a dat roade în primul an, nici măcar un fruct mărunț și nenorocit. Iar unii dintre muncitori, care erau extenuați și dezamăgiți de inutilitatea efortului, au renunțat la grădină, lăsând totul pe seama celor mai țâcniți care au rămas. Aceștia au continuat să-și facă de lucru din zori și până-n noapte.

Și acest lucru s-a dovedit a fi întemeiat, căci cel care caută, găsește. Au și găsit din când în când unelte bune, haine de lucru excelente, ba chiar și scară din aluminiu, și alte lucruri mărunte și folositoare, adevărate comori pentru ei. Cei care au adus aceste unelte în grădină, trebuia să fi fost niște îngeri.

Timpul trecea, și cu toate că recolta primilor ani era foarte mică, și fructele nu erau prea atrăgătoare pentru ochi, gustul lor recompensa totul. Nici nu intra în discuție să poți vinde ceva din recoltă.

Încetul cu încetul, în grădină începeau să se vadă semnele muncii: s-au creat cărări, razele luminii pătrundeau cu bucurie printre crengile copacilor, sub care iarba se înverzise și creștea cu veselie. În această parte a grădinii domnea bucuria, și în inima copacilor și-au găsit loc speranța și pacea. Odată cu sosirea primăverii, grădina s-a transformat într-o mare de flori a cărei mireasmă fermecătoare și zumzetul micilor insecte și viețuitoare a umplut văzduhul cu viață. Toamna, în semn de mulțumire, marea de flori s-a transformat în tot atâtea fructe delicioase.

S-au petrecut și alte lucruri. Veneau vizitatori din țări îndepărtate, grădinari pricepuți, care aduceau echipei câteva experiențe, cunoștințe, unelte și încurajare.

Muncitorii din grădină începuseră să lucreze mai eficient, cunoscându-se treptat unul pe celălalt precum și pe ei înșiși. Din recoltă și banii primiți drept ajutor, au angajat și alți lucrători, deoarece, așa cum spuneam, grădina era destul de mare, pe zi ce trecea chiar devenea din ce în ce mai mare.

În gura satului, grădina devenise un loc fermecat al cărui spirit își alegea singur lucrătorii, ne mai lăsându-i să plece pe cei pe care îi plăcea, și izgonindu-i pe toți ceilalți neîndrăgiți. Se mai zvonea că există în grădină un copac, al cărui fruct, mâncat într-o zi anume, vindeca toate bolile pe timp de un an. Sătenii „au aflat” că lucrătorii țineau în secret locul copacului, rezervându-și copacul pentru sine, ca în ziua respectivă să poată mânca toate fructele copacului, chiar cu prețul unor certuri și încăierări. Astfel se explica faptul cum anume rămâneau aceștia așa de sănătoși și neobosiți.

Ce-i drept, lucrătorii noștri erau bine dispuși și lucrau cu plăcere în grădină, fiecare se pricepea la ceva anume, unul la copaci, altul la vie, erau unii care se ocupau de pavatul cărărilor, alții care tundeau iarba, creșteau flori sau cultivau legume.

Lucrătorii modelau grădina, iar grădina îi modela pe lucrători.

Sătenii curioși îndrăzneau să intre în grădină, și nu prea înțelegeau cum anume puteau să mănânce cât puteau, în schimb nu aveau voie să ducă acasă nimic, în afară de semințe, puieți sau răsaduri. Mai puteau să ducă cu ei din liniștea și freamătul, mirosul și spiritul grădinii, care, fără să-și dea seama, s-au strecurat deja în inimile lor.

Într-o zi, grădinarul principal i-a adunat pe toți, și li s-a adresat astfel:

- Ce ar fi să ne încăpățânăm și să nu mai lucrăm? Oare n-ar năpădi bălăriile toată grădina nimicind treptat totul?
- Dar ce ar fi, dacă soarele s-ar revolta, n-ar mai răsări, ploaia n-ar mai uda plantele noastre, nici vântul n-ar mai bate, n-ar poleniza florile noastre, păsările și insectele nu și-ar mai îndeplini rostul? Ce ar fi dacă iarba n-ar mai crește și plantele ne-ar priva de roade lor? Și ce ar fi, dacă însuși Pământul s-ar revolta, și nu s-ar mai roti?
- Așadar, vedeți că ne stă în putere să distrugem grădina și roadele ei, putem chiar să nu facem nimic, dar ne stă la fel în putere să conlucrăm cu insectele, cu ploaia, păsările și vântul. Depinde de noi, dacă devenim parte al totului unitar sau dacă ne excludem din el. Grădina în care lucrăm este și ea partea noastră, precum suntem și noi partea ei. Ca să ne dezvoltăm, depindem unul de celălalt. Scopul grădinii nu este să dea roade, ci însăși existența, a cărei parte integrantă este rodul. Grădina este precum organismul uman, spiritul, societatea sau copilul, de care, dacă îi purtăm de grijă, se dezvoltă, crește și va fi de mirarea și bucuria tuturor, iar atunci când va veni timpul potrivit, va da și roade. Vântul bate, și aduce binele și răul. Dacă din grădina vecinului aduce

polen bun, se va înnobila și grădina noastră. Dacă grădina vecinului este plină cu buruieni, semințele acestora și toate bolile vor ajunge la noi. Din acest motiv este foarte important ca toate grădinile să fie bine îngrijite. Așadar, dacă sătenii doresc să schimbe fața curții și grădinii lor, au să ducă acasă puieți, semințe și răsaduri. Îi ajutăm deci, căci celui care dă, i se dă, precum ne inspiră și legea spiritului.

- Să fim deci recunoscători pentru fiecare zi pe care o primim ca să lucrăm în grădină, pentru faptul că obosim sau că este frig sau plouă, căci și acestea sunt în folosul nostru și al grădinii. Să mulțumim pentru fiecare plantă în parte pe care am crescut-o, pentru fiecare firicel de iarbă care se clatină în vânt, pentru fiecare dintre noi, pentru fiecare ajutor și îndrumare, pentru fiecare apartenență, pentru recolta bogată din acest an și providenței.

Dacă iau în serios grădina, atunci sunt nevoit să mă contrazic parțial. Am declarat mai înainte, că patria/acasă nu depinde de unde locuiesc, ci de cine sunt eu. Cine sunt eu, depinde de grădină și de oamenii care trăiesc acolo, de exemplele de urmat sau de evitat. Toate acestea formează prin tot ceea ce se petrece înlăuntrul meu, perspectiva mea asupra lumii.

Mă întreb așadar, dacă mai este viabilă afirmația cum că Ardealul îmi este principala patrie, locul unde se întâlnesc mai multe culturi, limbi și religii, apoi în al doilea rând România, deoarece Ardealul aparține de ea, și în cele din urmă Europa, pentru că mă simt acasă în mai multe locuri și vorbesc mai multe limbi sau că adevărata patrie o reprezintă Grădina. Când distrugerea și poluarea naturii, încălzirea globală și lipsa de respect și responsabilitate de proporții globale față de Pământ-Patrie Pământul-acasă ne privește și ne periclitează pe toți.

Mi-aș dori să existe multe Grădini pe Pământ, tot mai mari, și să nu mai vorbim de grădina mea sau a ta, ci despre grădina noastră. Mi-aș dori, ca legile grădinii să ne ghideze și nu cele ale banului. Mi-aș dori, ca grădina să nu fie expusă puterii, ci puterea și știința ar fi cele care ar sluji grădina și nu banul. Mi-aș dori ca înțelesul termenului de putere să se schimbe în înțelepciune. Sunt conștient de faptul că toate acestea sunt un vis și un idealism, însă eu sunt un idealist și cred în visurile mele.

Sunt conștient și de faptul că n-am vorbit de Dumnezeu, este sarcina voastră/a noastră să-L căutați în grădină, în aproapele vostru/nostru, în voi/noi înșivă, căci Dumnezeu se manifestă prin căutare sau pur și simplu, prin creație.